Evangelische Kirche von Westfalen

به کلیسای انجیلی آلمان
خوش آمدید.

Willkommen in der Evangelischen Kirche

PERSISCH / FARSI

Liebe Besucherin, lieber Besucher,

willkommen in der Evangelischen Kirche. Wir freuen uns über Ihren Besuch. Sie haben Zeit und Lust, sich unsere Kirche näher anzuschauen? Es gibt viel zu sehen und zu entdecken. Über manches werden Sie staunen. Sie werden Fragen haben. Vieles wird Ihnen unbekannt sein, vor allem, wenn Sie selber kein Christ sind.

Diese Broschüre soll Sie bei Ihrem Besuch begleiten und Ihre Fragen beantworten. Nur wenn wir voneinander wissen, können wir in Frieden miteinander leben und unser Land gemeinsam gestalten.

Im Namen der Evangelischen Kirche von Westfalen
heiße ich Sie noch einmal herzlich willkommen.

بازدیدکنندگان عزیز؛ خانم‌ها و آقایان

به کلیسای انجیلی خوش آمدید. از بازدید شما مسروریم. شما فرصت و تمایل داشته‌اید کلیسای ما را از نزدیک تماشا کنید. اینجا چیزهای زیادی برای مشاهده و آگاه شدن وجود دارد. از بعضی چیزها متحیر خواهید شد و سوال خواهید کرد. بسیاری از چیزها برایتان ناآشنا خواهند بود. مخصوصا اگر مسیحی نباشید.

این بروشور هنگام بازدید، شما را راهنمایی خواهد کرد و پرسشهایتان را پاسخ خواهد داد.

تنها هنگامی که ما همدیگر را بشناسیم و درباره هم بدانیم، می‌توانیم با صلح و آرامش در کنار هم زندگی کنیم و کشورمان را بسازیم.

به نام کلیسای انجیلی ایالت وستفالن، از صمیم قلب دوباره خوش آمد می‌گویم.

آننته کورشوس

رئیس کلیسای انجیلی ایالت وستفالن

Annette Kurschus
Präses der Evangelischen Kirche von Westfalen

Annette Kurschus

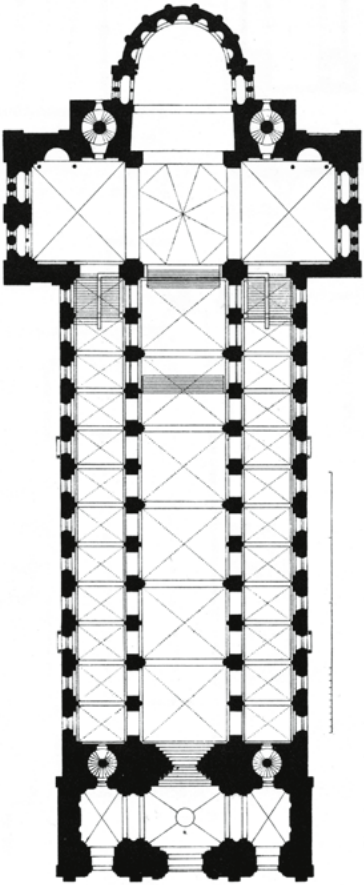

1. Die Ausrichtung einer Kirche

Früher wurden alle Kirchen nach Osten ausgerichtet. Große mittelalterliche Kirchen haben dabei oft den Grundriss eines Kreuzes. Im Osten liegt Jerusalem; im Osten geht die Sonne auf und erinnert die Christen an die Auferstehung Jesu Christi.

Das Kirchengebäude wird häufig auch als Kirchenschiff bezeichnet. Das Schiff spielt in der Bibel eine wichtige Rolle. Einige Jünger Jesu waren Fischer am See Genezareth und wurden von Jesus zu „Menschenfischern“ berufen (Lukas 5,1–11).

In der „Sturmstillung“ (Markus 4,35–41) offenbart sich Jesus seinen Jüngern als der Messias. Christen glauben daran, dass der Auferstandene gemeinsam mit ihnen unterwegs ist bis zum Ende der Zeiten (Matthäus 28,20).

۱. جهت کلیسا

در گذشته همه کلیساها به سمت شرق ساخته می‌شدند. زیرا در شرق، اورشلیم – سرزمین مقدس ادیان ابراهیمی– قرار دارد؛ از شرق خورشید طلوع می‌کند و شرق یادآور برخواستن عیسی مسیح (ع) از قبر برای مسیحیان است.

کلیساهای بزرگ قرون وسطی اغلب به شکل یک صلیب بودند. ساختمان کلیسا اغلب به کشتی نیز توصیف می‌شود. کشتی در کتاب مقدس نقش مهمی دارد. تعدادی از حواریون و یاران عیسی (ع) ماهیگیران دریای شهر ناصره بودند و روی کشتی کار می‌کردند. آنها توسط عیسی (ع) بعنوان ماهیگیران انسان خوانده شدند. (انجیل لوقا، باب ۵، آیات ۱ تا ۱۱). در کشتی بود که عیسی (ع) خود را برای حواریون و یارانش، در داستان فرونشاندن طوفان، بعنوان مسیح و نجات دهنده آشکار ساخت. (انجیل مرقُس، باب ۴، آیات ۳۵ تا ۴۱).

مسیحیان بر این باورند عیسای برخاسته از قبر تا پایان عصر، همراه با آنان است. (انجیل متی، باب ۲۸، آیه ۲۰)

2. Der Altar

Wer eine Kirche betritt, geht direkt auf den Altar zu. Er steht vorne und ist meist etwas erhöht. Auf dem Altar findet man die Bibel und ein Kreuz, ebenso Kerzen und oft auch Blumen. Obgleich Gott überall gegenwärtig ist, ist der Altar für Christen ein sichtbarer Ort der Hinwendung und Hingabe an den einen Gott. Beim Beten und Singen richten sie sich deshalb zum Altar hin.

Die Bibel berichtet, dass schon Noah und Abraham einen Altar bauten, um Gott zu verehren, um ihm für seine Wegbegleitung und die Rettung aus Gefahren zu danken. Auch Jesus hat immer wieder Menschen eingeladen mit ihm zu essen, alles zu teilen und Gemeinschaft zu erfahren. Dabei überraschte Jesus die Frommen. Denn er hat Menschen eingeladen, die sonst ausgeschlossen wurden: Sünder, Prostituierte, Arme und Kranke. Die christliche Gemeinde versammelt sich in dankbarer Erinnerung am Altar, der auch als „Tisch des Herrn“ bezeichnet wird. Dort empfangen und teilen Christen das Heilige Abendmahl, zu dem jeder Getaufte eingeladen ist, der Gottes Nähe sucht, auf seine Vergebung und seinen Segen hofft.

۲. میز عشای ربانی

هرکس وارد کلیسا می‌شود مستقیما سراغ میز عشای ربانی می‌رود. این میزها جلوی کلیسا قرار دارند و بیشتر از معمول بلندند. بر روی میز عشای ربانی، کتاب مقدس و صلیب همچنین تعدادی شمع و معمولا گل دیده می‌شود. با اینکه خداوند همه جا حاضر است میز عشای ربانی برای مسیحیان یک مکان مطمئن برای توجه به خدا و علاقه به اوست. بهمین خاطر مسیحیان بهنگام دعا و نیایش به سمت میز عشای ربانی می‌ایستند. کتاب مقدس گزارش می‌دهد که پیش از این، نوح (ع) و ابراهیم (ع) نیز یک محراب ساختند تا خداوند را پرستش کنند و او را بخاطر هدایت‌ها و دستگیری‌هایش هنگام خطرات، شکرگزاری کنند.

عیسی (ع) همیشه مردم را دعوت می‌کرد تا با او غذا خورند، تا هم غذا میانشان تقسیم کند و هم کنار یکدیگر بودن را تجربه کنند. با این حال، رفتار عیسی (ع) موجب حیرت و تعجب تندروهای یهودی بود. زیرا او مردمی را میهمان می‌کرد که از جامعه اخراج شده و محروم از محبت بودند؛ گناهکاران، روسپی‌ها، فقرا و بیماران.

امت مسیحی با خاطره شکرگزاری گرد میز جمع می‌شوند، میزی که میز خدا قلمداد می‌شود. آنجا شام مقدس تقسیم می‌شود و مسیحیان آن را دریافت می‌کنند. مراسمی که در آن همه تعمید یافتگان دعوتند. در این مراسم، شرکت‌کنندگان تقرب به خدا را می‌طلبند و امید به مغفرت و برکت او دارند.

3. Das Kreuz

Das Kreuz ist von alters her das Zeichen der Kirche. Es symbolisiert die Mitte des christlichen Glaubens – den Tod Jesu am Kreuz. Zugleich verweist es darauf, dass die Kreuzigung nicht den Endpunkt der Geschichte Jesu darstellt, denn Gott hat Jesus vom Tod auferweckt.

In evangelischen Kirchen befindet sich das Kreuz meist über oder auf dem Altar. Es kann künstlerisch ausgeschmückt sein oder aber auch ganz schlicht. In einigen Kirchen ist der Körper des gekreuzigten Jesus nachgebildet und Teil des Kreuzes. Man spricht dann von einem Kruzifix.

Das Kreuz kann jedoch auch an anderen Stellen im Kirchraum und an der Außenseite der Kirche begegnen. Ebenso wurden und werden noch heute oft die christlichen Gräber mit einem Kreuz gekennzeichnet.

۳. صلیب

صلیب از قدیم نشان کلیساست. صلیب سمبُل اصلی ایمان مسیحی است- زیرا مرگ عیسی (ع) بر روی صلیب بود- همزمان صلیب به این مطلب اشارَه می‌کند که بر صلیب رفتن نقطه پایان زندگی عیسی (ع) نیست، زیرا خداوند او را پس از مرگ برخیزاند.

در کلیساهای انجیلی اغلب صلیب را بالا یا روی میز عشای ربانی قرار می‌دهند. صلیب می‌تواند هنرمندانه تزیین شده باشد یا کاملا ساده و بی پیرایه. در بعضی از کلیساها، پیکر عیسای بر روی صلیب، به تصویر کشیده شده است. بصورت مختصر به آن صلیب پیکری گفته می‌شود.

صلیب می‌تواند در جاهای دیگر کلیسا یا بیرون کلیسا نیز به چشم بخورد. همچنین از گذشته تا حال، قبرهای مسیحیان با یک صلیب علامت‌گزاری می‌شود.

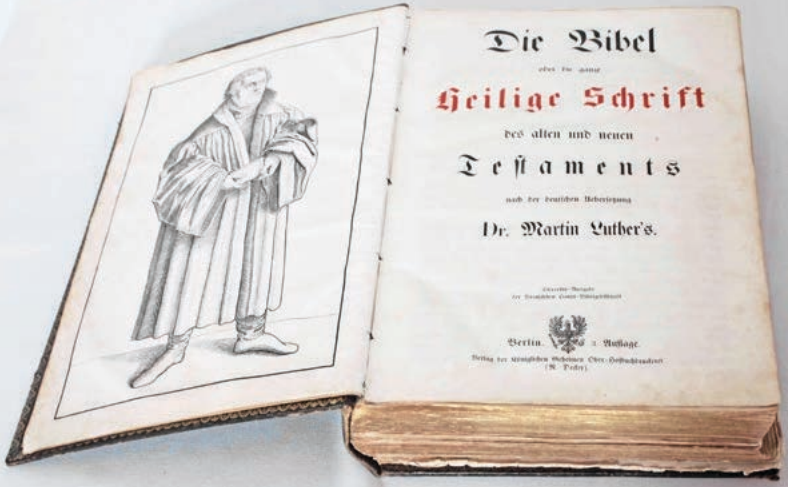

Die Bibel

oder die ganze

Heilige Schrift

des alten und neuen

Testaments

nach der deutschen Uebersetzung

Dr. Martin Luther's.

Illustrirte Ausgabe
der Preußischen Bibelgesellschaft

Berlin. 1. Auflage.

Verlag der Königlichen Geheimen Ober-Hofbuchdruckerei
(R. Decker).

4. Die Bibel

Zu jeder evangelischen Kirche gehört die Bibel, auch „Heilige Schrift“ genannt. In der Regel ist sie aufgeschlagen auf dem Altar zu sehen. In größerem Buchformat und in aufwändiger Ausstattung bildet sie das sichtbare Zeichen für Gottes Wort. In der Altarbibel sind – wie üblich – das Alte und das Neue Testament vereint. Seit der Reformation der Kirche im 16. Jahrhundert bildet die Heilige Schrift das Zentrum des evangelischen Glaubenslebens. Aus ihr hören Christen Gottes Wort. Im Gottesdienst werden biblische Texte verlesen und durch die Predigt für die Gegenwart ausgelegt.

Die offene Altarbibel erinnert die Gemeinde an die Geschichte Gottes mit den Menschen. Er hat Welt und Mensch geschaffen. Er hat Israel aus der Sklaverei Ägyptens befreit. Am Sinai hat Gott die Zehn Gebote an Mose übergeben. Jesus von Nazareth hat den Menschen das Reich Gottes in Wort und Tat nahe gebracht. Er verkörpert die Liebe Gottes in der Welt. Diese Geschichten von Gottes erlösender Barmherzigkeit stehen in der Bibel. Deshalb ist sie Grundlage und Maßstab des evangelischen Glaubenslebens.

۴. کتاب مقدس

کتاب مقدس جزء اصلی همه کلیساهای انجیلی است. به آن، نوشته‌های مقدس هم می‌گویند. کتاب مقدس با حروف بزرگ و چاپ گران قیمت، نشانه قابل روءیت کلمات خداوند است. عموما کتاب مقدس روی میز، دارای عهد قدیم-کتاب مقدس یهودیان- و عهد جدید -کتاب مقدس مسیحیان- است. کتاب مقدس از زمان اصلاحات کلیسا در قرن شانزدهم میلادی، مرکز زندگی ایمانی مسیحیان انجیلی است.از طریق کتاب مقدس مسیحیان کلمات خداوند را می‌شنوند. در مراسم‌های عبادی قسمتهایی از کتاب مقدس قرائت می‌شود و در خطبه‌ها، همان آیات، متناسب با زمان امروز تفسیر می‌شوند.

کتاب مقدس می‌بایست بنابر قانون، گشوده بر روی میز عشای ربانی دیده شود. باز بودن کتاب مقدس بر روی میز، برای مسیحیان یادآور داستانهای خداوند با مردم است. خدایی که انسان و جهان را آفرید. خدایی که بنی اسرائیل را از بردگی در مصر نجات داد. خدایی که ده فرمان را در کوه سینا برای موسی فرستاد. داستان‌هایی از عیسی ناصری که ملکوت آسمان را در سخنان و رفتارش از نزدیک نشان داد. او محبت خدا را در روی زمین مجسم کرد. در کتاب مقدس چنین حکایتهایی از خدای منجی و مهربان وجود دارد. به همین خاطر اساس و معیار زندگیِ ایمانی مسیحیان انجیلی، کتاب مقدس است.

5. Die Kerzen

In den meisten Kirchen stehen Kerzen auf dem Altar. Sie weisen uns hin auf Christus, der von sich im Evangelium sagt: „Ich bin das Licht der Welt“ (Johannes 8,12). Schon im 3. und 4. Jahrhundert wurden in den Ostergottesdiensten Kerzen angezündet. Auch die Gräber der Märtyrer – Christen, die wegen ihres Glaubens den Tod erleiden mussten – wurden mit Kerzen geschmückt. Oft steht am Taufstein die Osterkerze; eine große Kerze, um an Ostern und Auferstehung Jesu Christi zu erinnern. In vielen Gemeinden bekommen Menschen, die getauft werden, bei der Taufe eine Kerze geschenkt, die an der Osterkerze entzündet wird.

۵. شمع‌ها

در اغلب کلیساها تعدادی شمع روی میز عشای ربانی قرار دارد. به اعتقاد ما شمع‌ها، اشاره به عیسی مسیح دارند، کسی که در اناجیل درباره خودش گفت: من روشنایی جهان هستم. (انجیل یوحنا باب ۸ آیه ۱۲). از گذشته‌های دور، یعنی قرن سوم و چهارم میلادی، در مراسم اوسترن، شمع‌ها را روشن می‌کردند. همچنین مزار شهیدان مسیحی- که بخاطر ایمانشان به شهادت رسیده بودند- با شمع‌ها تزیین می‌شدند.

اغلب بر روی حوضچه غسل تعمید، شمع اوستر قرار می‌دهند؛ شمع بزرگی که یادآور عید فصح و از مرگ برخاستن عیسی مسیح است. در بسیاری از انجمن‌های مسیحی، افرادی که تعمید داده می‌شوند یک شمع بعنوان هدیه دریافت می‌کنند. شمعی که با شمع بزرگ اوستر روشن می‌شود.

A Ω

6. Die Kanzel

Die Kanzel ist der Ort, von dem der Pfarrer oder die Pfarrerin die Predigt hält, die Auslegung eines biblischen Textes. In einigen Kirchen werden auch die Abkündigungen – Informationen an die Gemeinde – von der Kanzel verlesen.

Die leichte Erhöhung der Kanzel und der Schalldeckel, der sich in vielen Kirchen über der Kanzel befindet, dienen dazu, dass der Pfarrer oder die Pfarrerin während der Predigt möglichst gut gesehen und gehört werden kann. Da die Predigt in evangelischen Kirchen sehr wichtig ist, sind viele Kanzeln reich verziert. Beliebt sind auch Darstellungen der vier Evangelisten, das heißt der Verfasser der vier in der Bibel enthaltenen Berichte über das Leben Jesu. Meist werden die Evangelisten mit ihrem jeweiligen Symbol dargestellt: Matthäus mit einem Menschen, Markus mit einem Löwen, Lukas mit einem Stier und Johannes mit einem Adler.

Von der Kanzel ist das Lesepult zu unterscheiden, das im Altarraum oft der Kanzel gegenüber steht. Von ihm werden im Gottesdienst die biblischen Lesungen vorgetragen.

۶. جایگاه سخنرانی

جایگاه سخنرانی، جایی است که از روی آن روحانی مسیحی، چه مرد و چه زن، سخنرانی مذهبی ایراد می‌کند. سخنرانی‌ای که در حقیقت تفسیر قسمتی از کتاب انجیل است. در بعضی از کلیساها نیز، اطلاعیه‌های عمومی، از روی جایگاه سخنرانی خوانده می‌شوند. بالاتر بودن جایگاه و سقف چوبی بالای آن که منعکس کننده صداست، کمک می‌کند سخنران هنگام سخنرانی بهتر دیده شود و صدایش بهتر شنیده شود. از آنجا که در کلیساهای انجیلی موعظه و سخنرانی مذهبی بسیار مهم‌اند، بسیاری از جایگاه‌های سخنرانی به زیبایی تمام تزیین می‌شوند.

در کلیسا، نمادِ چهار نویسنده انجیل نیز بسیار مورد علاقه بازدیدکنندگان است، نویسندگانی که گردآورندگان حکایات زندگی عیسی (ع) در کتاب مقدس هستند. غالبا نویسندگان اناجیل با سمبُل‌شان شناخته می‌شوند؛ انجیل متی با نماد انسان، انجیل مرقس با نماد شیر، انجیل لوقا با نماد گاو و انجیل یوحنا با نماد عقاب.

بین تریبون و جایگاه سخنرانی باید فرق گذاشت. زیرا در سالن کلیسا اغلب جایگاه در مقابل قرار دارد و از روی آن متن کتاب مقدس برای مراسم عبادت خوانده می‌شود.

7. Die Antependien

An der Vorderseite von Kanzel und Altar hängen Antependien. Das sind kleine Vorhänge, die mit einem kurzen Text oder einem christlichen Symbol versehen sind. Je nach Feiertag oder Zeit im Kirchenjahr werden unterschiedliche Antependien verwendet. Grundfarbe, Text und Symbol verweisen auf den besonderen Charakter der entsprechenden Zeit im Kirchenjahr hin. Zu freudigen Festen wie Ostern und Weihnachten gehören weiße Antependien. Violett symbolisiert die Fastenzeit vor Ostern und die Adventszeit vor Weihnachten. Rote Antependien werden bei Festen verwendet, bei denen die Kirche im Mittelpunkt steht (zum Beispiel Pfingsten), während in der übrigen Zeit das Grün dominiert. Am Karfreitag, dem Tag der Erinnerung an den Tod Jesu, werden schwarze Antependien verwendet.

۷. پارچه روی میز عشای ربانی

روی میز عشای ربانی، پارچه رومیزی پهن می‌شود. بر روی این رومیزی می‌توان متنی کوتاه یا سمبلی مسیحی دید. برای جشن‌ها یا مناسبتهای مسیحی، رومیزی‌های متفاوتی مورد استفاده قرار می‌گیرد. رنگ رومیزی، متن و نماد روی آن، اشاره به خصوصیتی است که در آن روز از تقویم مسیحی وجود دارد. رومیزی سفید متعلق به جشن‌های شاد عید اوسترن و عید کریسمس است. بنفش سمبل روزهای روزه‌داری قبل عید اوسترن و اَدْونت- چهار هفته قبل از سالروز تولد عیسی- است. رومیزی قرمز در جشن‌هایی که کلیسا موَضوع اصلی آن جشن است استفاده می‌شود، مانند عید پنجاهه که روز تولد کلیسا است. رومیزی سیاه در روز غم و اندوه، روزی که یادآور مرگ عیسی (ع) است استفاده می‌شود و رنگ سبز، در روزهای باقیمانده سال، رنگ حاکم است.

8. Der Taufstein

In fast jeder Kirche gibt es einen Taufstein. In den ersten Jahrhunderten der Kirche wurden die Menschen noch in großen Taufbecken dreimal ganz untergetaucht. Seit dem 7. Jahrhundert stehen Taufsteine in den Kirchen meistens vorne in der Nähe des Altars, damit die Gemeindemitglieder immer an ihre eigene Taufe erinnert werden.

Taufsteine haben ganz unterschiedliche Formen. Manche haben zwölf Ecken und erinnern an die zwölf Apostel, andere haben acht Ecken und erinnern an die Arche Noah und die Sintflut, die nach dem biblischen Bericht acht Menschen überlebt haben.

Jesus selbst hat die Kirche beauftragt, mit Wasser zu taufen.
Oft bringen Eltern ihre Kinder zur Taufe. Aber auch Jugendliche und Erwachsene können getauft werden. Bei der Taufe wird der Kopf des Täuflings dreimal mit Wasser begossen. Dabei werden die Worte gesprochen: „Ich taufe dich im Namen des Vaters und des Sohnes und des Heiligen Geistes“. Durch die Taufe gehört ein Mensch zur Kirche. Die Taufe bleibt sein ganzes Leben lang gültig und wird nicht wiederholt.

۸. حوضچه تعمید

تقریبا در همه کلیساها حوضچه تعمید وجود دارد. در کلیساهای قرن اول و دوم میلادی، مردم در حوض‌های بزرگ سه بار زیر آب می‌رفتند. از قرن هفتم میلادی، حوضچه‌های سنگی تعمید، اغلب جلوی میز عشای ربانی قرار می‌گیرند تا همیشه برای اعضای کلیسا، یادآور غسل تعمید خودشان باشد. حوضچه‌های سنگی تعمید، به شکلهای مختلفی ساخته می‌شوند؛ بعضی ۱۲ گوشه دارند و یادآور ۱۲ حواری عیسی (ع) اند. بعضی ۸ گوشه دارند و یادآور کشتی نوح (ع) و سیل عظیم هستند که بر اساس گزارش کتاب مقدس، ۸ انسان از آن جان سالم بدر بردند.

عیسی (ع) کلیسا را مامور کرد تا با آب تعمید دهد. اغلب والدین، کودکان خود را، برای تعمید می‌آورند. با این حال نوجوانان و بزرگسالان نیز می‌توانند تعمید داده شوند. هنگام غسل تعمید روی سر فرد، سه بار آب می‌ریزند و همزمان این عبارات گفته می‌شود: من تو را بنام پدر، پسر و روح القدس تعمید می‌دهم. غسل تعمید، عامل به عضویت درآمدن افراد، در کلیسا است. اعتبارِ تعمید تا پایان عمر انسان باقی می‌ماند و تکرار نخواهد شد.

Α
Ρ
Ω

9. Die Sakristei

In vielen Kirchen gibt es einen Nebenraum, die Sakristei. Dort werden alle für den Gottesdienst wichtigen Gegenstände aufbewahrt, wie zum Beispiel der Kelch für das Abendmahl oder die Taufschale, die bei der Taufe in den Taufstein gelegt wird. Die Sakristei dient auch als Vorbereitungsraum für den Gottesdienst. Hier zieht sich der Pfarrer oder die Pfarrerin den Talar an, ein schwarzes Gewand.

۹. اتاق مخصوص وسایل مراسم عبادت

در بسیاری از کلیساها اتاقی مخصوص مراقبت از وسایل مراسم عبادت وجود دارد. در آنجا همه اشیاء مربوط به مراسم عبادت نگهداریَ می‌شوند مانند جام شراب شام آخر یا کاسه‌ای که در مراسم تعمید در حوضچه تعمید قرار می‌دهند. از این اتاق برای آماده کردن وسایل مراسم عبادت نیز استفاده می‌شود. اینجا روحانیون چه مرد و چه زن، لباس عوض می‌کنند و ردای رسمیِ مشکیْ به تن می‌کنند.

10. Die Krippe

Eine Krippe ist ein Futterbehälter für Tiere. Sie erinnert an die Geburt Jesu. Seine Mutter Maria legte das Kind nach der Geburt in eine solche Futterkrippe, weil sie nichts anderes hatte. Die Krippe ist Zeichen dafür, dass Gott ganz Mensch geworden ist und, anders als ein Herrscher, auch in das Leben der armen und einfachen Menschen kommt und an ihrem Schicksal Anteil nimmt.

Zur Weihnachtszeit wird in der Kirche die Weihnachtskrippe aufgestellt. Manchmal beginnt man mit der Aufstellung einzelner Figuren und Szenen bereits zu Beginn der Adventszeit und erweitert diese, bis am 24. Dezember das Vollbild mit dem Jesuskind in der Krippe präsentiert wird.

Typische Figuren einer Weihnachtskrippe sind das Jesuskind in der Krippe, Maria und Josef, Ochse und Esel, Hirten und Schafe, die Engel und die drei Weisen aus dem Morgenland, die mit Geschenken zur Krippe pilgerten.

۱۰. یونجه‌دان

یونجه‌دان یا کاهدان، مکان نگهداری خوراک حیوانات است. این مکان یادآور زمان تولد عیسی (ع) است. مادر او مریم (ع)، چون جایی جز این نداشت، فرزندش را پس از تولد در یونجه‌دانی خوابانید. یونجه‌دان علامتی است بر این که خدا کاملا انسان شد و متفاوت از دیگر خدایان، در زندگی فقراء و مردمان ساده وارد شد و شریک سرنوشت و سعادت آنها شد.

هنگام کریسمس، در کلیسا طویله‌ای که عیسی در آن بدنیا آمد شبیه‌سازی می‌شود. گاهی اوقات، ساختن شخصیت‌ها و صحنه‌های این نمایشگاه را، از زمان پیش تولد، یعنی از زمان آدْونت- چهار هفته‌ای قبل از سالروز میلاد مسیح- آغاز می‌کنند و تکمیل نمایشگاه را تا ۲۴ دسامبر طول می‌دهند و در ۲۴ دسامبر، تصویر کامل نوزادی عیسی در طویله به نمایش در می‌آید.

شکلهای مختص نمایشگاه شخصیت‌های مانند: عیسی، مریم، یوسف و مجسمه‌هایی مانند: گاو و گوساله، الاغ، چوپان و تعدادی گوسفند، فرشتگان و سه حکیم طالع بین از مشرق زمین هستند که هدایایی را برای زیارت عیسی بهمراه آوردند.

۱۱. پنجره‌ها

از بیرون پنجره‌های کلیسا در ظاهر به چشم نمی‌آیند. اما در داخل، نور خاطره‌انگیزی، تصاویر و زیبایی‌های نقاشی روی شیشه را نشان می‌دهد. هنگامی که خورشید به شیشه‌های رنگارنگ می‌تابد، محوطه کلیسا با زیباترین رنگها روشن می‌شود. پنجره‌ها به محوطه کلیسا، آرامش و شکوه بخصوصی می‌دهند و چشم‌ها با شعف به سوی پنجره‌ها حرکت می‌کنند.

آنها نشان می‌دهند که در کلیسا موضوع بر سر چیست و درباره چه کسی است: بحث بر سر عیسی مسیح و عمل خدا در جهان است. این بحث به زمان نیاز دارد تا توصیف شخصیت‌ها و داستانهای کتاب مقدس را مورد توجه قرار دهیم و از آنها رمزگشایی کنیم. تعدادی از پنجره‌ها حکایت‌گر تولد عیسی، مرگ او و زنده‌شدن و برخاستن‌اش از قبر هستند. آنها مردمانی را نشان می‌دهند که با عیسی روبرو شدند، آنهایی که او شفایشان داد و کنار هم بودن را عطایشان کرد.

در پنجره‌های دیگر می‌توان به داستان ابراهیم (ع)، نوح (ع)، موسی (ع)، داود (ع) یا معلمان کلیسا مانند مارتین لوتر (۱۴۸۳-۱۵۴۶) را دید. کسانی که فعالیت‌هایشان، نقش عمده در پیدایش کلیسا انجیلی داشته است. در قرون وسطی که اغلب مردم خواندن نمی‌دانستند، پنجره‌های کلیسا بمثابه کتاب مقدس مصوَّر، حکایتگری داستانها را برعهده داشتند. هدف از این پنجره‌ها، تقدیس شخصیت‌ها نیستَ بلکه تاکید بر این است که خداوند نور و روشنایی جهان است. همانطور که نور از طریق پنجره‌ها نفوذ می‌کند، همانطور خداوند مخلوقاتش را احاطه می‌کند.

11. Die Kirchenfenster

Von außen wirken Kirchenfenster eher unscheinbar. Innen bringt das einfallende Licht Bilder und Ornamente zum Leuchten: kostbare Glasmalerei! Wenn die Sonne durch die bunten Scheiben scheint, leuchtet der Kirchraum in den schönsten Farben. Die Fenster verleihen dem Raum eine besondere Atmosphäre: Ruhe und Würde. Mit Freude wandern die Augen über die Fenster. Sie zeigen, um wen und um was es in der Kirche geht: um Jesus Christus, um Gottes Wirken in der Welt.

Es braucht Zeit, die dargestellten Figuren und Bibelgeschichten zu betrachten und zu entziffern. Einige Fenster erzählen von der Geburt Jesu, seinem Tod und seiner Auferstehung. Sie zeigen Menschen, denen Jesus begegnete, die er heilte und denen er Gemeinschaft schenkte. Auf anderen Fenstern lassen sich Geschichten von Abraham, Noah, Mose, König David oder Kirchenlehrern wie Martin Luther (1483–1546) entdecken, auf dessen Wirken die Entstehung der evangelischen Kirche maßgeblich zurückgeht.

Im Mittelalter, als die meisten Menschen noch nicht lesen konnten, dienten die Kirchenfenster als gemalte Bibeln und erzählten Geschichten. Auch heute zielen diese Fenster nicht auf Bilderverehrung, sie dienen der persönlichen Meditation: Gott ist Licht. Wie das Licht durch die Fenster fällt, so durchdringt Gott seine Schöpfung.

12. Die Kirchenbänke

In den meisten Kirchen sind Kirchenbänke oder Stühle vorhanden, auf die sich die Besucher der Kirche setzen können. Dies war nicht immer so: Bis zum 13. Jahrhundert war es üblich, im Gottesdienst zu stehen oder zu knien. Vor allem die Bedeutung der Predigt in der evangelischen Kirche führte dazu, dass verstärkt Kirchenbänke aufgestellt wurden. Im Sitzen kann sich der Gottesdienstbesucher leichter auf die Predigt konzentrieren. Demgegenüber erhebt sich die Gemeinde zum Gebet, zum Glaubensbekenntnis und zum Segen von den Plätzen und zeigt so ihren Respekt vor Gott.

۱۲. صندلی‌های کلیسا

در اغلب کلیساها صندلی‌های کلیسایی وجود دارد تا بازدیدکنندگان بر روی آنها بتوانند بشینند. اما این وضعیت همیشه نبوده است. تا قرن سیزدهم مرسوم بود که در مراسم عبادت بایستند یا زانو بزنند. هدف از موعظه باعث شد پیش از هر چیز، در کلیساهای انجیلی، صندلی گذاشته شود. در حالت نشسته، شرکت‌کنندگان در مراسم عبادت می‌توانند آسوده‌تر بر محتوای موعظه تمرکز کنند. البته عبادت‌کنندگان هنگام عبادت و قرائت اصول اعتقادات، برای دریافت برکت، از جای خود برمی‌خیزند. این برخاستن احترام در مقابل خدا را نشان می‌دهد.

Dankt, dankt dem Herrn, jauchzt vol - le Chö re,
Laat te - der's He - ren goedheid prij - zen,
denn er ist freund - lich je - der - zeit,
zijn hef - de duurt in eeu - wig - heid.
singt laut, dass sei - ne Gü - te wäh - re
Laat, Is - ra - el, uw lof - zang rij - zen:
von E - wig - keit zu E - wig - keit,
Zijn hef - de duurt in eeu - wig - heid.
jauchzt, Is - ra - el, und bring ihm Eh - re!
Dit zij het lied der prie - ster - ko - ren:
Er zeig - te dir es je - der - zeit,
Zijn hef - de duurt in eeu - wig - heid.
froh - lock, dass sei - ne Gna - de wäh - re
Gij, die den Heer vreest, laat het ho - ren:
von E - wig - keit zu E - wig - keit,
Zijn hef - de duurt in eeu - wig - heid.

13. Das Gesangbuch

Evangelische Gesangbücher liegen im Kirchraum aus. Im Gottesdienst singt die Gemeinde daraus. Sie enthalten eine Sammlung von religiösen Liedern. Seit dem Mittelalter sind Gesangbücher im europäischen Christentum bekannt. Das heutige Gesangbuch enthält mehr als 600 Lieder zu christlichen Festen wie Weihnachten, Ostern, Pfingsten, aber auch zu biblischen Texten und zu theologischen Grundthemen wie Vertrauen auf Gott, Gerechtigkeit und Frieden.

Sowohl die Texte als auch die Melodien der Lieder stammen aus unterschiedlichen Zeiten, vom Mittelalter bis zur Gegenwart. Martin Luther hat besonders viele Texte und Melodien verfasst, die im Evangelischen Gesangbuch stehen. Es enthält auch biblische Texte, Gebete, Glaubensbekenntnisse der Kirche und Vorschläge für besondere Gottesdienste und Andachten.

۱۳. کتاب سرود

کتاب سرودِ کلیساهای انجیلی، در محوطه کلیسا در دسترس عموم قرار دارد. هنگام مراسم عبادت، از روی آن سرود می‌خوانند. این کتاب، جمعی از سرودهای دینی و مذهبی را در بردارد.
کتاب‌های سرود از زمان قرون وسطی در مسیحیت اروپا شناخته می‌شوند. کتاب سرودِ فعلی، دربردارنده بیش از ششصد سرود برای مناسبتهای مسیحی است. مانند: کریسمس، عید اوسترن، عید پنجاهه، همچنین سرودهایی از متن کتاب مقدس و درباره مفاهیم اصلی اعتقادی مانند توکل بر خدا، عدالت و صلح.

هم متن‌ها و هم موسیقی‌ها، متعلق به زمان‌های مختلف از قرون وسطی تا دوره معاصر هستند.
بطور خاص مارتین لوتر، متن‌ها و موسیقی‌های زیادی را نوشت، که در کتاب سرودِ انجیلی‌ها قرار دارد. کتاب او دربردارنده متن‌هایی از کتاب مقدس، مناجات، اصول اعتقادات کلیسا و پیشنهادهایی برای مراسم‌های خاص عبادی و مراقبه هستند.

14. Die Orgel

Musik ist in der Kirche von zentraler Bedeutung. Gottesdienste bestehen aus Wort und Musik. Martin Luther, einer der Begründer der evangelischen Kirche, sagte: „Gott redet mit uns durch sein Wort, und wir antworten ihm durch Gebet und Lobgesang.“

Die Orgel ist das traditionelle kirchliche Musikinstrument. Sie erklingt in fast jedem Gottesdienst und wird „die Königin der Instrumente“ genannt. Die meisten Orgeln sind Pfeifenorgeln. Sie haben sich seit mehr als 2000 Jahren fast nicht verändert. Sie bestehen sichtbar aus den Pfeifen (Metall- und Holzpfeifen), einer oder mehreren Tastaturen für die Hände, Pedalen für die Füße und den Registern, mit denen der Orgelspieler ganz unterschiedliche Musikinstrumente durch die Pfeifen zum Klingen bringen kann. In vielen Kirchen wird die Orgel von studierten Kirchenmusikern gespielt, die eine spezielle – auch theologische – Ausbildung haben. Die Orgel begleitet den Gesang der Gemeinde im Gottesdienst oder erklingt allein. Auch in Konzerten ist sie zu hören.

۱۴. ارگ

موسیقی در کلیسا اهمیت ویژه‌ای دارد. مراسم عبادت از کلمات و موسیقی تشکیل می‌شوند. مارتین لوتر، یکی از بنیانگذاران کلیسای انجیلی می‌گوید: خدا با ما از طریق کلماتش سخن گفت و پاسخ ما به او از طریق عبادت و سرودِ ستایش است. ارگ، ابزار موسیقی سنتی کلیسایی است. ارگ تقریبا در همه مراسم‌های عبادت نواخته می‌شود و ملکه سازها نامیده می‌شود. اغلب ارگ‌های کلیسا، ارگ‌های فلوتی هستند. آنها از دو هزار سال پیش تغییر نکرده‌اند. آنها آشکارا از فلوت‌های فلزی و چوبی و تعداد بسیار زیادی کلیدهای دستی و پدال پایی تشکیل شده‌اند که با آنها نوازنده ارگ می‌تواند ملودی‌های مختلف بسازد. در بسیاری از کلیساها، ارگ توسط دانشجویانی نواخته می‌شود که آموزش‌های رسمی و حتی الاهیاتی دیده‌اند. ارگ برای نظم بخشیدن به سرودخوانی بصدا در می‌آید و گاهی بدون سرودخوانی، نواخته می‌شود. ارگ را در کنسرت‌ها هم می‌توان گوش داد.

15. Der Kollektenkorb und Klingelbeutel

Seit der frühen Christenheit ist es üblich, dass Geld für Bedürftige gesammelt wird. Paulus, einer der ersten Nachfolger von Jesus Christus, rief zu einer solchen Kollekte (Sammlung) für die Gemeinde in Jerusalem auf, berichtet die Bibel. Auch heute wird im Gottesdienst um Geld gebeten, sei es für die eigene Gemeinde oder für weltweite Projekte. In den meisten Kirchen steht dafür am Ausgang ein Korb oder eine Sammeldose bereit. In vielen Gemeinden wird zudem während des Gottesdienstes der Klingelbeutel herumgereicht. Das ist ein Stoffbeutel, an dem entweder lange Stäbe oder kleine Griffe zum Weiterreichen befestigt sind. An manchen Klingelbeuteln hängt eine kleine Glocke, daher der Name.

۱۵. سبد جمع‌آوری اعانه و کیسه زنگوله‌دار

از ابتدای مسیحیت، مرسوم بود برای نیازمندان پول جمع‌آوری کنند. کتاب مقدس گزارش می‌کند: پولس یکی از پیروان اولیه عیسی مسیح، برای اجتماع مسیحیان اورشلیم، دعوت به جمع‌آوری پول می‌کرد. امروزه نیز در مراسم عبادت، پول برای انجمن یا پروژه‌هایی در سرتاسر جهان درخواست می‌شود. برای همین، در اغلب کلیساها یک سبد یا صندوق، نزدیک درب ورودی قرار می‌دهند. در اغلب کلیساها علاوه بر این، حین مراسم عبادت، کیسه‌ای زنگوله‌دار می‌چرخانند. آن یک کیسه پارچه‌ای است که به آن میله‌ای بلند یا دستگیره‌ای برای در دسترس قرارگرفتن دیگران، وصل شده است. روی بعضی از کیسه‌ها یک زنگوله کوچک آویزان می‌شود، به همین خاطر، به کیسه زنگوله‌دار شهرت دارد.

16. Der Kirchturm

Kirchtürme prägen bis heute viele Städte, denn die Kirchen sind früher im Zentrum der Stadt gebaut worden. Die Türme stehen oft auf der Westseite der Kirche; dann betritt man die Kirche durch den Turmraum.

In sehr alten Kirchen diente der Turm früher als Schutz für die Bürger der Stadt. Dort verbargen sich die Menschen, wenn Feinde die Stadt angreifen wollten. Vom Turm aus wurde die Stadt auch verteidigt. Solche Türme sind nicht sehr hoch. Später wurden die Türme immer höher. Sie zeigen an, dass die Menschen sich nach oben, dem Himmel entgegen, ausrichten sollen, und weisen wie ein ausgestreckter Finger auf Gott.

۱۶. برج کلیسا

برجهای کلیسا تا امروز، شکل‌دهنده چهره بسیاری از شهرها هستند. زیرا کلیساهای قدیم، در مرکز شهرها ساخته می‌شدند. برج‌ها اغلب در قسمت غربی کلیساها قرار دارند و لذا افراد از طرف برج‌ها وارد کلیسا می‌شوند. برج‌ها در کلیساهای بسیار قدیمی برای محافظت از شهروندان بکار می‌رفتند. آنجا مردم خود را پنهان می‌کردند، وقتی دشمنان قصد حمله به شهر را داشتند. بکمک برج‌ها همچنین از شهر دفاع می‌کردند. این برج‌ها خیلی بلند نبودند بعدها برج‌ها بسیار بلند ساخته شدند. آنها اشاره می‌کنند که انسان شایسته است رو به بالا و رو به آسمان توجه کند و یک انگشت دراز شده به سمت خدا را نشان می‌دهند.

12
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

17. Die Kirchturmuhr

Kirchturmuhren gibt es, seitdem es Uhren gibt. Bereits im 14. Jahrhundert wurden einfache Uhren hoch in die Kirchtürme eingebaut. Anfangs noch ohne Zeiger, sorgten sie für einen Glockenschlag zur vollen Stunde. Damit erinnerten sie an die Gebetszeiten und die Zeit zum Gottesdienst. Nach und nach wurden die Uhren genauer und bekamen Uhrzeiger. Und weil es sehr lange kaum andere Uhren gab, bestimmten Kirchturmuhren auch die Zeiten für Arbeitsbeginn und Arbeitsende.

Kirchturmuhren bedeuten auch heute noch Zeitansage. Sie erinnern daran, dass das Leben einen Rhythmus braucht: Arbeitsbeginn und Arbeitsende, aktives Leben und Ruhezeit, Zeit für andere und Zeit für Gott. Der Glockenschlag sagt auch: Deine Zeit ist begrenzt, lebe dein Leben verantwortungsvoll.

Christen werden außerdem beim Blick auf die Kirchturmuhr daran erinnert, dass ihre Glaubenstradition und die aktuellen Fragen der Zeit zusammengehören, dass Christsein und Weltverantwortung verbunden sind.

۱۷. برج ساعت کلیسا

از زمان اختراع ساعت، برجهای ساعت وجود دارند. در گذشته یعنی از قرن چهاردهم میلادی، ساعت‌های ساده‌ای بالای برج کلیسا تعبیه می‌شدند. در آغاز، ساعت‌ها بدون عقربه بودند و برای اعلام زمان، ناقوس‌شان بصدا در می‌آمد. از همین رو، آنها تنها زمان عبادت و شروع مراسم دعا را یادآوری می‌کردند. بعدها کم کم ساعت‌ها دقیق و عقربه‌دار شدند.

بخاطر اینکه تا مدتها، کمتر ساعت دیگری موجود بود، ساعت‌های کلیسا زمان شروع و پایان کار را نیز اعلام می‌کردند. برج‌های ساعت امروزه نیز نشان دهنده زمان هستند. آنها یادآور این هستند که زندگی نیازمند نظم و ریتم است: شروع و پایان کار، زمان فعالیت و استراحت، زمانی برای دیگران و زمانی برای خدا. ناقوس هم می‌گوید: زمان تو محدود است، پس زندگی کاملا مسؤلانه داشته باش. علاوه بر این، مسیحیان با نگاه به برج ساعت به‌یاد می‌آورند که سنت دینی آنها و پرسش‌های زمان امروز مربوط به هم هستند و به یاد می‌آورند که مسیحی بودن و مسؤلیت جهانی داشتن با هم مرتبط‌اند.

2006

18. Die Glocken

Glocken gibt es, seit die Menschen gelernt haben, Metalle herzustellen und zu verarbeiten. Entwickelt wurde diese Technik in Asien, zunächst in China. Über die Handelsstraßen hat sich die Kunst, Glocken herzustellen, schließlich auch nach Europa ausgebreitet. Sie sind mit Zeichen oder Bibelworten geschmückt und haben oft Namen, die auf ihre Herkunft oder ihre Aufgabe verweisen, zum Beispiel Tauf- oder Sterbeglocke.

In den Kirchen hängen die Glocken zumeist in den Türmen und werden nach einer bestimmten Ordnung geläutet. Glocken haben zwei wichtige Aufgaben: Zum einen rufen sie dazu auf, sich zum Gottesdienst am Sonntagmorgen oder zu anderen Festzeiten zu versammeln; zum anderen geben sie den Menschen in der Stadt bekannt, wann die Zeit zum Gebet gekommen ist. In einigen Städten weisen Glocken auch noch darauf hin, dass ein Gemeindemitglied getauft oder zu Grabe getragen wird. So begleiten Glocken die Menschen einer Stadt oder eines Dorfes mit ihrer Musik durch den Tag, ja durch ihr ganzes Leben.

۱۸. ناقوس کلیسا

ناقوس از زمانی که انسان یادگرفت فلز تولید کند و روی آن کار کند، وجود دارد. این تکنیک در آسیا و اول در چین توسعه یافت. از طریق راههای تجاری، ناقوس و این صنعت این جا آمد و نهایتا از اروپا به همه جا سرایت کرد. ناقوس‌ها، با علامت‌ها و کلماتی از کتاب مقدس منقوش می‌گردند. نقشها به نام سازنده و موردِ مصرف ناقوس نیز مانند غسل تعمید یا اعلام وفات اشاره می‌کنند. در کلیسا ناقوس‌ها غالبا در برج آویخته می‌شوند و با نظم خاصی بصدا در می‌آیند. آنها دو وظیفه اصلی برعهده دارند: از یک طرف؛ فراخواندن به مراسم‌های عبادی روز یکشنبه و فراخواندن به گردهمائی برای دیگر جشن‌ها، از طرف دیگر؛ آنها به مردم اطلاع می‌دهند که چه موقع زمان عبادت فرارسیده است. در بعضی از شهرها، صدای ناقوس به تعمید یک نفر در کلیسا یا مرگ یکی از اعضای کلیسا نیز اشاره دارد. بدین شکل، ناقوس‌ها مردم شهر یا روستا را با موسیقی‌شان در طول روز راهنمایی می‌کنند و به عبارتی از طریق آنها همه زندگی جهت‌دهی می‌شود.

19. Der Hahn

Auf Kirchturmspitzen zeigt oft ein Hahn aus Metall die Windrichtung an. Sehen „woher der Wind weht“, das ist hier auch symbolisch gemeint. Es bedeutet: Achtet auf die Zeichen der Zeit. Der Hahn kündigt mit seinem Krähen in der Morgendämmerung den Beginn des neuen Tages an. Auch das wurde für Christen zur Mahnung, die von Gott geschenkte Zeit bewusst zu leben. In der Bibel verbindet sich mit dem Hahn eine besondere Geschichte. Jesus prophezeit seinem Schüler Petrus, der gerade große Versprechungen macht: „Ehe der Hahn kräht, wirst du mich dreimal verleugnen“ (Matthäus 26,75). Und genau so geschieht es: Petrus bestreitet aus Angst vor Verfolgung, Jesus auch nur zu kennen. Dann kräht der Hahn und erinnert Petrus an sein Versprechen. Petrus erkennt sein Versagen. Er bereut es bitter und wird dann erst recht zu einem mutigen Zeugen für Jesus. Der Hahn warnt also Christen davor, wie schnell Angst oder der eigene Vorteil stärker sein können als der Wille, Gott zu folgen. Er tröstet aber auch. So lange der Hahn kräht, also jeden Tag, ist es möglich, sein Leben neu auszurichten, sich nicht nach dem Wind zu drehen, sondern nach Gottes Willen zu suchen.

۱۹. خروس

نوک برج کلیسا، جهت باد را معمولا یک خروس از جنس فلز نشان می‌دهد. جمله "ببینید باد از چه سمتی می‌وزد" معنایی سمبُلیک دارد. بدین معنا که گوش بزنگِ نشانه‌های عصر باشید.
خروس با صدایش هنگام سپیده دم، خبر آغاز روز جدید می‌دهد. همچنین برای مسیحیان تذکری است که زمان اعطاء شده از جانب خدا رَا آگاهانه سپری کنند. در کتاب مقدس یک داستان مخصوص مربوط به خروس وجود دارد. عیسی (ع) درباره شاگردش پطرس، که به او مسئولیت بزرگی وعده داده بود، پیش‌بینی کرد که: "پیش از اینکه خروس بانگ زند، سه بار مرا انکار خواهی کرد" (انجیل متی، باب ۲۵، آیه ۷۵) و دقیقا این پیش‌گویی اتفاق افتاد. پطرس از ترس تعقیب، انکار کرد که عیسی را می‌شناسد سپس بانگ خروس بصدا در آمد و پطرس پیش‌گویی عیسی را بیادآورد. پطرس متوجه خطای خود شد و سخت پشیمان گردید. پس از آن، آن طور که باید، او اولین مبلّغ شجاع عیسی شد. خروس همچنین مسیحیان را هشدار می‌دهد چگونه ترسیدن یا یک منفعت شخصی، گاهی مهمتر از فرمانی می‌شود که خدا به ما می‌دهد. با این حال خروس تسکین نیز می‌بخشد. تا وقتی که خروس‌ها صبح‌ها بانگ می‌زنند میتوان زندگی را از نو دوباره شروع کرد. نه اینکه مانند حزب باد به هر طرف بچرخیم، بلکه در جستجوی اراده و رضایت خدا باشیم.

Impressum

Herausgegeben von der Evangelischen Kirche von Westfalen
Altstädter Kirchplatz 5 | 33602 Bielefeld
www.evangelisch-in-westfalen.de
Gestaltung: Arbeitsbereich Kommunikation | Fotos: EKvW

Dank

Für die Mitarbeit an dieser Broschüre danken wir:
Thomas Dreessen
Gerhard Duncker
Eberhard Helling
Katharina Henke
Hartmut Klar
Ralf Lange-Sonntag
Gudrun Laqueur
Heike Lengenfeld-Brown
Wilfried Oertel
Friedrich Stiller

مشخصات این اثر:

تالیفی از کلیسای انجیلی ایالت وستفالن

قدردانی؛

از همه همکاران زیر که در این اثر ما را یاری کردند تشکر می‌کنیم:
توماس درسِّن
گرهارد دونکا
ابرهارد هِلَینگ
کاتارینا هنکه
هارتموت کِلار
رالف لانگه زونتاگ
گودرون لاگوآ
هایکه لِنگِنفلد برون
ویلفیرید اُورتل
فریدریش اِشتیلا

Glory to God in the Highest